

ÚTRAVALÓ

Bor Ferenc és Horváthné Éva élőben elhangzott alkalmának nyers szövege
KSZE Ságvár, 2019. április 1.

Szeretettel köszöntünk benneteket. Az Úr Jézus mára egy útravalót készített a számotokra, fogadjátok ezt szeretettel. Hisszük, hogy a Szent Szellem ad belőle megértést. A ságvári gyülekezet a 18. évébe lépett, ami a mi társadalmunkban a felnőtté válást jelenti. 2001. május 23-án indult el a ságvári gyülekezet, az idén májusban éppen 18 éve. Az Úr örömeiben két izgatott prédikátor van ma jelen, mert egy ünnepélyes pillanathoz érkeztünk el. A mentor ismét továbbadja a stafétabotot a tanítványának. Az Úr már gondoskodott egy következő tanítványról is, aki Veszprémben él. Tudja, hogy pásztori elhívása van, és növekszik azokon a bibliai tananyagokon, amiket viszünk. A mai naptól az Úr Jézus előtt a ságvári gyülekezet felelős vezetője Horváthné Évi pásztor, a pásztori hivatalt Ságváron a mai naptól Évi tölti be. Áldás és növekedés kísérje a szolgálatát, életét, és minden olyan dologban erősítse meg az Úr, amiben Ő szükségét látja.

Ilyenkor a bárányok és a volt pásztor között levő szellemi kapcsok áthelyeződnek. Most képzeljétek el azt a nem látható zsinórt, ami mondjuk most a Lali, vagy bármelyikötök és a pásztor között van. Nem látható, de létező zsinór. Ezek a zsinórok most a Szent Szellem által áttevődnek az új pásztorra. Ez ahhoz hasonló, mint régen a kézi kapcsolású telefonközpont volt. Én emlékszem, talán ti is emlékeztek rá, a központ kezelője mindig a megfelelő lyukba dugta a zsinórt, és így összehozta a kapcsolatot a telefonálni szándékozók között. A Szent Szellem mindkettőnknek megjelentette a változást, hogy Isten újat cselekszik. Nem állunk ellen ennek a változásnak. Kívülről is kaptunk megerősítést. A mai napon is beszéltem telefonon egy nagyvárosi pásztorral, és említettem neki, hogy át fogom adni a ságvári gyülekezetet. Erre azt mondta, hogy ez várható volt. Tehát ilyen egyszerűen, hogy: Ez várható volt, semmi meglepetés nincs benne.

A múlt héten az Úr elénk hozott egy háromrészes pesti tanítást 2006-ból. Az a címe, hogy: Szellemi kapcsok. Meghallgattam kétszer. Nagyon érdekes kijelentések vannak benne. Ahogy lesz időm, valószínű fel is teszem a weboldalunkra, hogy meg tudjátok hallgatni. Néhány gondolatot ebből szeretnék idézni.

Isten a szellemi kapcsokat hosszú távra építi. Nemcsak egy hétre, két hétre, hanem hosszú távra. Ahogy a szülő is ott marad az önállósodó gyermeke háttérében, ugyanúgy a mentor is az imáival és a tanácsaival ott marad a tanítványa mögött. Isten mindenki számára készített egy „ott” helyet, Isten mindenkit elplántált egy helyre. Az egy másik kérdés, hogy az illető azon a helyen van-e, ahova az Isten elplántálta. Nagyon jól bemutatja ez a tanítás a szellemi testet, Krisztus Testét, a fizikai testünkkel példázva. Van könyökünk. A könyök nem választhatja meg, hogy hol legyen. Nem mondhatja azt, hogy: Nem akarok kapcsolatban lenni az alkarral és a felkarral, én inkább a fül helyén akarok lenni! Mert mindenkinek a maga helyén kell lenni, hogy működjön minden tag. Ha a könyök nincs a helyén, a kézfej nem működik. Ha egy szent nem a megfelelő helyen van, nem tud abban az ellátásban részesülni, amit az Isten számára adna, és nem tud olyan áldás lenni mások számára, mint lehetne.

A másik pedig a kapcsok minősége. Valakivel szorosabb a kapcsolat, valakivel lazább, és vannak olyanok, akik csak egyszerűen egy szolgálatnak a köpönyege alá bebújnak, és hallgatják az adott szolgálat tanításait. Ezt a következő példázattal lehet szemléletessé tenni. A kézfejünk gyakrabban találkozik a fejjel. Mert fésülködünk, mosakszunk, orrot fújunk, eszünk. De a lábujjunk mikor találkozik a fejjel? Gyerekkorban, amikor még a kisgyerek be tudja venni a lábujját a szájába. Értitek ebből, hogy nem minden tag van szoros kapcsolatban mindenkivel? Vannak lazább kapcsolatok, vannak szorosabb kapcsolatok. De a lényeg az, hogy maradjunk azon a helyen, amit Isten rendelt a számunkra, mert ott jön a szellemi ellátás!

Mert ha nem a helyünkön vagyunk, nem kapjuk meg azt a gazdag szellemi ellátást, amit Isten készített a számunkra. Ez a lényege ennek a háromrészes sorozatnak.

Ma még kaptam lehetőséget arra, hogy szóljak hozzátok, de felmerült a kérdés, hogy miről? Az életutamról, vagy csak beszélgessünk, vagy valami útravalót adjak a számotokra. Az életutam nem egy túl érdekes történet, de néhány mondatban azért elmondom. Ságváron volt a 8. szolgálati helyünk. Kezdjük Szántódon, 1998. júniusban. Aztán átvettem Zamárdit, tovább is adtam. Aztán következett Bálványos. Jártunk jó ideig, aztán ők maguk bezárták, mondván, hogy most nyáron tartsunk szünetet. A szünet veszélyes ilyen esetben. Tabon is szolgáltunk jó pár évig. Aztán voltunk Iregszemcsén, Tamásiban, Dégen, és ha jól számolom, a nyolcadik Ságvár. A ságvári gyülekezet életéről van egy képes beszámoló az interneten, azt bármikor meg tudjátok nézni. Láthatjátok, mikor ki volt a vendég Ságváron.

Forgattam a szívemben, hogy ma miről legyen szó. Kérem a Szent Szellemet, hogy adjon nektek megértést arról, ami most néhány gondolatban elhangzik. Végül is az első kettő, vagyis az életút, meg a beszélgetés nem ad igazi táplálékot, nem igazán építő. Tegnap a pesti tanításban elhangzott, hogy a világot ne engedjük be a gyülekezetbe. Egy pásztorársam ma megerősített abban, hogy bizony, amikor beszélgetésbe megy át az istentiszteleti alkalom, sajnos a világ is bejön a gyülekezetbe. Aztán a tanító, Jámbor Margit pedig úgy fogalmazott, hogy a pásztornak kutya kötelessége, hogy tanítson. Ezt nagyon kedvesen, de határozottan mondta. Úgy döntöttem, hogy a három lehetőség közül az útravalót választom. Ahogy beszélgettem a mai napon az egyik nagyvárosi pásztorársammal, csak megerősített abban, ahogy döntöttem. Senki ne vegye ezt rossznéven, de a gyülekezet nem klubdélután. Ez mások szájából is elhangzott már. A gyülekezet azért van, hogy a dicsérrel Isten jelenlétébe be tudjunk lépni, és a gyülekezet a táplálás helye. Tehát külön kell választani a gyülekezetet és a beszélgetős összejövetelt. Ez a nagyvárosi pásztor ezt úgy csinálja, ahogy a Facebookon látjátok, hogy kiírja, hogy „ezen a napon, délután ekkor várlak benneteket egy teára, imára és beszélgetésre”.

A Szent Szellem már többször készítetett arra, hogy a CD-k között keressem meg Jámbor Margit tanítását, aminek a címe: *A tanításról*. Vélhetően 2007-ből származik. Én nem voltam elég engedelmes, mindig elhalasztottam ezt a keresést, és ahogy szombaton hazajöttünk a veszprémi szolgálatunkról, akkor bizony elővettem, és meghallgattam kétszer. Azt érezkeltem a szellememben, hogy ebből kell nektek egy útravalót átadnom. Aztán utána megint mérlegeltem, hogy ha ezt a tanítást én adom le, vagy én adok át ebből egy csokrot nektek, nem lesz olyan precíz, mint ahogy Jámbor Margit elmondja. Úgyhogy elhoztam a felvételt, és ezt szeretném veletek közösen meghallgatni.

„*Jámbor Margit: A tanításról*. De azon gondolkoztam a minap, hogy miért is szeretjük olyan nagyon a kedvességet? Vagy miért olyan drága nekünk, ami kedves, amikor igazán kedvesség árad felénk valahonnan. A városban vannak olyan támaszpontjaim, ha bemegyek, ahol nem biztos, hogy a legjobb kávéfőzők, de ahol kedvesen fogadnak. Ahogy utazgatok, és állomásokon is vannak olyan helyeim, ahol tudom, hogy nem marketingből mosolyognak rám, hanem kedvességből. Hogy azért szeretjük annyira a kedvességet, mert az Úr Jézusból jön. Mert nonprofit szolgáltatás. Hogy a kedvesség az teljességgel csak hab a tortán. Hogy nincsen közvetlen célja, meg haszna, hanem csak a gyönyörűségért van. Azért tud olyan nagyon-nagyon üdítő lenni a kedvesség. A kedvesség a világban az Úr Jézus ajkáról ömledez, így mondja az Ige. Hogy ami kedvesség van a világban, hogy jelen van a kedvesség, az az Úr ajkáról ömlik állandóan, az Ő imáiról és közbenjárásáról, ahogy rólunk beszél az Atyának a főpapi szolgálatában. A kedvesség forrása az Úr Jézus szája és a szíve, elömlik a világot.

Ezt a világot az Isten az Úr Jézusra nézve teremtette, mondja a Kolosse levél. Az Úr Jézus a mintája a teremtésnek. Azért ilyen gyönyörű még romjaiban is. Arra szoktam gondolni, hogy olyan gyönyörű minden fa, virág, ember, minden, ami a teremtés, pedig átok alatt van.

Igaz? Tudjuk, hogy igen, átok alatt van, milyen régóta. De mi nem vagyunk átok alatt, az Úr Jézus felszabadított bennünket, és képesek vagyunk meglátni az Ő arcát a teremtésben. Képesek vagyunk gyönyörködni benne, a teljességet képesek vagyunk látni, hogy milyen lesz az a világ, amibe mi visszajövünk az Úr Jézussal uralkodni. Amikor ez is olyan gyönyörű tud lenni! Ugye? Gyönyörű! A kedvesség egy drága kincs. Én nagyon szeretek kedves lenni. Nagyon szeretek. Hálás vagyok Istennek. A kedvesség olyasvalami, amit örököltünk az Úr Jézustól, és gyakorolhatjuk. Gyakorolhatjuk, kedvesnek lenni jó! Az ember saját szívét is felüdíti, és gyönyörködteti. Azért, mert az Úr Jézustól van. Ez az oka. Halleluja! Ez is komoly dolog. Nem? Hát akkor, hogy miért is vagyunk itt? Ez a tanításról szóló tanítás lenne a célunk ma, hogy efelől faggassuk az Igét. Azt mondja Isten Szelleme:

Példabeszédek 6,23.

23. Mert lámpás a parancsolat, és a tanítás világosság, és életnek útja a tanító feddés.

Lámpás a parancsolat, és a tanítás világosság. Életnek útja a tanító feddés. Azt mondja Isten Szelleme, hogy a tanítás világosság. Azzal kezdődik az Ige, hogy a parancsolat lámpás. A tanításnak világos, egyértelmű köze van Isten rendeléséhez, parancsolataihoz. Szoros összefüggése van Isten törvényeihez a tanításnak. Lámpás a parancsolat, és a tanítás világosság. Az életnek útja a tanító feddés. A tanító feddés azok a kiigazítások, amik a bárányokat és a szolgálókat annak a keskeny útnak a közepére terelik vissza kijelentés által, ahol az Úr Jézus lábnyomában haladhatunk közvetlenül, hogy se jobbra, se balra ne menjünk. A tanítás mindig visszaterelget bennünket arra a középre, ahol az Úr Jézus lába nyomába lépve haladhatunk előre mindig. Nem dorgálást jelent itt az Ige, a „tanító feddés”. Ez azt jelenti, hogyha nem ott vagyunk, nem az út közepén vagyunk, akkor a feddés visszaterelget bennünket a világosság által. Az által a világosság által, amit a tanítás áraszt ki, a Szellem tanítása.

Zsoltárok 119,105. 130.

105. Az én lábamnak szövéténeke a Te Igéd, és ösvényemnek világossága.

Az én lábamnak szövéténeke, világossága, világítója. Amúgy a fáklya jelenti a szövéténeket. Az én lábamnak szövéténeke a Te Igéd. És ösvényemnek világossága. Olyan gyönyörűségesek és mélységesek ezek az Igék, olyan jó kimondani. Ugye? Hogy az én lábamnak szövéténeke, Uram, a Te Igéd, és ösvényemnek világossága. A 130-as vers azt mondja:

130. A Te Igéd megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűt.

A Te Igéd megnyilatkozása világosságot ad. Az a világosság, ami a tanításból árad, amiről azt állította a Példabeszédekben a Szent Szellem, hogy a tanítás világosság, az a világosság az Igéből árad ki. Az Igéből árad ki. Azt mondja: A Te Igéd megnyilatkozása. Az Ige megnyilatkozásával árad ki a világosság. A megnyilatkozásával. Az Ige megnyilatkozása kijelentés. Az Igét a tanító kenettel nyitja meg a leggyakrabban Isten, de megnyitja persze a prófétai kenettel is, és a kijelentés-ajándékokkal is. Minden, ami az Igét jelenti ki, az az Ige világosságát árasztja ki Isten Szelleme által. Mindig a Szent Szellem működik ebben közre. Mindig a Szent Szellem eleveníti meg az Igét. A megelevenítés világosságot ad. Az élet világosságát, hogy abban járjunk. A tanítás tehát világosság, és életnek útja, és az Ige megnyilatkozása, kijelentése adja a világosságot.

Példabeszédek 13,14.

14. A bölcsnek tanítása életnek kútfeje, a halál törének eltávoztatására.

Addig, amíg ebben a világban élünk, addig török is vannak az utunkban. Ebben a világban a pusztítás ura, a világ fejedelme uralkodik, és török vannak elrejtve. A világosság, a tanítás, a kijelentés hozza ki a lábunkat a törből, ha beleléptünk, de meg is véd bennünket, nehogy belelépjünk. Azt mondja, hogy az eltávoztatására. Az élet útján maradjunk, az élet védelmében maradjunk, hogy különbséget tudjunk tenni az életünkben az utak és források között. Azok között, amik érnek bennünket. Azt mondja Kenneth Hagin a Szolgálati ajándékok című könyvében, hogy a tanítás a nyájnak fontosabb minden más dolognál, minden más kenetnél,

magának a nyájnak. Hogy a gyógyítások ajándékai az elveszett világot rázza föl, és ismerteti meg Isten irgalmasságával. Az a fajta irgalmasság a gyógyító kenet, amiben Isten kiragadja abból a szörnyű kiszolgáltatottságból az embert, amikor testileg-lelkileg is nyomorúságban van. Elveszettségben, hogy Istennek ez az irgalma csak a világ felé szól. A gyülekezetnek viszont a tanításra nagyobb szüksége van, mint a gyógyítások ajándékára. Mert a gyülekezetnek az Igén kell felépülnie. Az Úr Jézus azt kérdezte Pétertől, hogy: Kinek mondanak engem? És kinek gondoltok, kinek mondotok ti engem? Azt mondta Péter, hogy: Te vagy az Istennek Fia. Erre azt válaszolta Jézus, hogy: Nem test és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám. Így folytatta az Úr Jézus, hogy ez az, amire fölépítem az én egyházamat. Erre a kijelentésre. A kijelentésre. Arra az Igére, amit a Szellem megelevenít számunkra, hogy az egyház a kijelentésre épül. Nem csak a tanító kijelentésekre, mert ugye van prófétai kijelentés is. Vannak még kijelentés-ajándékok, szolgálati ajándékok, de amire az egyház leginkább felépül, az Istennek a tanításban kijelentett megnyilatkoztatott Igéje, amit a Szent Szellem elevenített meg. Úgy is mondja az Ige, hogy beoltott Ige. Ez az, amire fölépül az egyház. Miért? Azért, mert ez a kijelentés fedi fel Istennek az általános, és az életünkre szóló, a saját utunkra szóló személyes akaratát Jézus. Enélkül csak bóklászunk ebben a csodálatos Isten királyságában is. Hogy a kijelentett Ige Isten kijelentett akarata az emberiség, a megmentett, az övéi számára, az Ő népe számára, és az egyes ember számára is a beoltott Igében van. A beoltott Igében. A Szellemtől megelevenített Igében. Abban a világosságban, ami a tanításból árad ki. Azt mondja az Ige, hogy Isten akaratának megismerése tölt be bennünket minden szellemi bölcsességgel és értelemmel. Nincs más forrásunk a bölcsességre és értelemre, mint Isten kijelentett Igéje. Különbséget kell tennünk a tanítói elhívás és a tanító kenet között. A tanítónak hivatala a tanítás, a pásztornak meg kutya kötelessége. Jeremiás 3,15-ben azt ígéri Isten – mindannyian ismeritek nyilván –, hogy olyan szíve szerint való pásztorokat ad a népének, az Ő nyája fölé, akik legeltetnek tudománnyal és értelemmel.

Jeremiás 3,15.

15. És adok néktek szívem szerint való pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal és értelemmel.

Tudománnyal és értelemmel. Beoltott Igével, Isten kijelentett akaratával. Kinyilatkoztatott akaratával. Tudománnyal és értelemmel. Mert minden pásztor fel van kenve arra, hogy tanítsa a nyáját, mint ahogy minden szülő föl van arra kenve, hogy nevelje és tanítsa a gyerekeit. Hogy aztán mit tesz az ember ezzel a kenettel, az rajta múlik. Van egy Ige, amin szoktam gondolkodni, illetve több olyan Ige is van. Azt mondja az Ige egy helyen, hogy: Ha prófétát befogadsz Isten nevében – nem szó szerint idézem, elnézést –, akkor prófétaság ajándékát, vagy jutalmát veszed. Szoktam ezen gondolkodni. És a minap hallottam az egyik pásztorról – mondták a nyájában kinövekedett pásztorok –, hogy valami csodálatosan megújult a tanításban. A tanító kenetben. Akkor eszembe jutott, hogy hogyan is van ez az Ige? Hogy mit is jelent az, hogyha prófétát befogadunk? Nyilván nem csak prófétát, hiszen más szolgálói is vannak az Úrnak a prófétán kívül. Nagyon szeretjük a prófétákat. Isten hozza el azt a Chuck Flynnt, ha teheti. Az a tapasztalatunk, ahova rendszeresen járok – és ez nem reklám akar lenni, nagyon hiszem, hogy senki se érti félre, hogy én itt magamat szeretném eladni –, de ahova rendszeresen járok, ott azok a pásztorok megértették, befogadták, és megszerették a tanítást, és gyakorolják magukat, kedvvel gyakorolják magukat a tanításban. Nem arról van szó, hogy tőlem megtanultak tanítani, mert ugye természetfölötti ez a kenet. Ugyanúgy, ahogy nem lehet senkitől megtanulni gyógyulással szolgálni, mert az egy természetfeletti ajándék. A tanítás ajándéka, az pontosan ugyanolyan természetfeletti ajándék. Nem lehet eltanulni. Hallunk egymástól mindenfélét, én is a pásztoroktól, a pásztorok is tőlem, de ez éppen olyan természetfölötti, mint Istennek bármelyik szolgálati ajándéka, megtanulni nem lehet. Istennek ez az ígérete, hogy a prófétaság ajándékát veszi, vagy jutalmát veszi, aki prófétát befogad az Ő nevében, ez áll a tanító szolgálatra is, meg az evangélista szolgálatára is. Az

ember, ha sokszor hív evangélistát, nem lesz tőle evangélista, nem tanulja el tőle, de tüzet kaphat. A nyáj is kaphat tüzet. Tapasztaltátok, hogy így van. Azt a tüzet, ami, ha az evangélista ajándéka Istentől, mert az is természetfölötti, különben nem lenne képes elveszetteket kimenteni a halálból, azt az ajándékot, azt a természetfölötti tüzet kiárasztja Isten a nyájra. Így van ez a tanító kenettel is. Sajnos, ez úgy van, hogy azok a pásztorok, akik ennek a fontosságáról nincsenek meggyőződve, nem hívnak tanítót. Azok szoktak hívni tanítókat, akik tudják, hogy ez fontos. Pedig oda kellene leginkább, ahol a nyáj szűkölködik ebben. De ez nem az én gondom, hanem az Úr Jézusé, a főpásztoré. Azt mondja Mózes:

5Mózes 4,1.

1. Most pedig hallgass, oh Izrael, a rendelésekre és végzésekre, amelyekre én tanítlak titeket, hogy azok szerint cselekedjete, hogy élhessetek, és bemehessetek, és bírhattok a földet, amelyet az Úr, a ti atyáitoknak Istene ad néktek.

Halleluja! Azt mondja, hogy tanítlak titeket, hogy azok szerint cselekedjete, amiket rendeltem, hogy élhessetek, hogy élvezhessétek az életeteket. Hogy bemehessetek, és birtokba vehessétek azt, amit az Úr adott nektek. A tanításnak ez a célja. Megtanítani arra Isten népét, hogy hogyan menjen be, hogyan vegye birtokba. Isten rendelésének befogadása és engedelmissége által hogyan vegye birtokba Isten országát, Isten királyságát, Isten gazdagságát. Ezt az Efézus levélben másképp fejezi ki, bővebben kifejti nekünk:

Efézus 1,18–20.

18. És világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, mi az Ő elhívásának reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentekben.

Könyörög értünk Pál, hogy hova mehetünk be. Mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között?

19. És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint,

20. Amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben.

Ez az, amiért tanítunk. Hogy mindenki, akit Isten bementett a királyságba, az megtudhassa, hogy mi ennek az elhívásnak a reménysége. Mi az Ő öröksége, dicsőségének a gazdagsága közöttünk. Isten népe között, és mi az a hatalom, ahova ültetett bennünket Isten a Krisztussal. Mi az a hatalom, amit bírhatunk ebben az országban? Mivel vagyunk felkenve a Krisztusban, a Felkentben? Ezért van a tanítás, ezért kéri Isten a kijelentés és ismeret szellemét. Mert ezek a szellemi erők nyilatkoztatják ki nekünk az Igét, ami Isten akarata az életünkre és a személyes életünkre nézve is, az Ő népének az életére, a dicsőséges jövőre nézve, és a személyes életutunkra is. Ez olyan csodálatosan így van, hogy mindenki az Igéből veszi a maga személyes vezetését. És téged is ugyanarra vezet, mint bennünket, biztosan. De neked is van egy utad ebben a csodálatos Igében, meg nekem is, és mind egyek vagyunk, együtt. Erre az Ige képes egyedül, semmilyen más ideológia nem képes erre.

2Mózes 18,20.

20. És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre és add tudtukra az utat, amelyen járniuk kell és a tenni valót, amelyet tenniük kell.

Csodálatosan tömören kijelenti, hogy mire való a tanítás. Tanítsd őket a rendeletekre, Isten törvényeire, hogy tudják az utat, amelyen járniuk kell, és a tennivalót, amelyet tenniük kell. Olyan gyönyörű, ugye?

Prédikátor 12,11.

11. A bölcsenek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez, és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek tanítóinak szavai; melyek egy Pásztortól adattak.

Gyönyörű. Ez volt az az Ige, amellyel az Úr engem elhívott, és elküldött. Amikor elhívott az Úr, akkor meg voltam ijedve. Éppen tíz éve volt június 16-án, hogy Martfüre utaztunk autóval, amikor Jim pásztor hátrafordult, és azt kérdezte, hogy ugye én is úgy gondolom,

hogymár készen vagyok? Ijedtemben azt mondtam, hogy igen. Amikor újra átgondoltam, megijedtem, hogy: Hú, mire mondtam én igent? Hogy lesz ez most? Úgy gondoltam, hogy a pásztorok nagyon rendes emberek, nem ilyenek, mint én. Tényleg így van különben. Szóval, volt bennem egy kétely afelől, hogy pásztornak kell-e lennem. Nem ellenállni akartam, csak azt láttam, annyit már értettem az Igéből, volt fogalmam arról, hogy egy pásztornak milyennek kell lennie. Régen születtem újjá, augusztusban lesz 25 éve. Úgy találtam, hogy én egyáltalán nem vagyok olyan. Ez nem volt teljesen igaz, mert azért mind az öt szolgálat arra van elhívva, hogy Isten népe felé szolgáljon. A pásztor tényleg egy külön természetfölötti szolgálati ajándék, de azért a tanácsadás a tanítók felett is ott van. Én is az embereket szeretem legjobban Isten után, az emberek érdekelnek a legjobban Isten után. Úgyhogy én rettenetes galibákat nem csináltam, ha most izgultatok volna, de csakugyan nem pásztorságra hívott el az Úr. Amikor igent mondtam és elkezdtem szolgálni, akkor egyszer, amikor otthon ültem a saját déli szünetemben, Istennek egy jelenléte borított be. Reflexszerűen addig mindig elkezdtem nyelveken imádkozni. De most azt éreztem a szellememben, hogy nem ezt kell most tennem, és vártam. Csöndben maradtam és vártam. Teljesen önkéntelenül kinyitottam a Bibliát ezen a helyen, és erre az Igére irányította Isten a szememet. Elolvastam és megértettem, hogy tanításra vagyok elhívva, és megnyugodtam. Fontos tudni, fontos az engedelmesség, nagyon fontos! De azt is fontos tudni, hogy pontosan mi a feladatunk. Aztán ezt Isten kimunkálja az engedelmességünk folytán, de igazán jó tudni. Szóval így alakult.

Azt mondja ez a csodálatos Ige, pásztorokról is van szó mindig. A gyülekezeteket nem csak a tanító tanítja, az nagy baj lenne, mert nem vagyunk annyian, mint ahány nyáj van. Nem is leszünk soha annyian tanítók, mint ahány nyáj van. De pásztor, hála Istennek, annyi van, mint ahány nyáj van. Azt mondja, hogy a pásztorok és a tanítók szavai hasonlatosak az ösztökéhez. Ha itt nem mindenki parasztlány, mint én, akkor elárulom, hogy az ösztöke egy olyan ágas végű bot, szerszám, amivel az ökröket meg a bivalyokat szokták piszkálni, hogy menjenek előre. Istentől van a hasonlat, nem tőlem, senki ne vádoljon! Azt mondja: és mint a szegek – ez a „viber” szó, ami itt áll, és igazából sátorcöveket jelent. Mi is mondjuk, hogy sátor szeg, ugye, vagy szög? Nem ugyanarról a szögről van szó, amivel az asztalt össze szoktuk rakni. Hanem amint sátorcövekek, le vannak rakva a gyülekezetek tanítóinak a szavai, amelyek egy pászortól adattak. Ettől voltam a legjobban elbűvölve, amikor először olvastam, Isten Szellemétől megelevenítve, hogy ez az Úr Jézustól jön, és az csak nagyon jó lehet. A pásztor az, aki a nyáját Isten sátora alatt tartja, a tanítás, az imádság, a gondoskodás, a törődés, a figyelem, a tanácsadás: ezek azok, amik a nyáját az Isten beszédére a sátor alatt tartják, hogy ne kóboroljon el, ne vesszen el, ne tűnhessen el, ne érhesse valami kívülről, ami kárára lenne. Istennek ezek a beszédei, az Ige tartsa meg a pásztorlásban. És a tanítót is persze, de maga a tanítás is maga a tanító kenet. Apostolok cselekedetei 7,38. Igazából csak körbejárjuk azt, hogy mit mond az Ige a tanításról, aztán fogok valamit a gyakorlati oldaláról is beszélni, de ezt a himnuszt az Igéről el kell énekelnünk. Ugye ti is így érzitek?

Apostolok cselekedetei 7,38. Istvánnak, a vértanúnak a beszéde ez, annak egy része, és azt mondja itt Mózesről:

Apostolok cselekedetei 7,38.

38. Ez az, aki ott volt a gyülekezetben a pusztában a Sínai hegyen veled beszélő angyallal és a mi atyáinkkal; ki élő Igéket vőn, hogy nekünk adja;

Itt jönne a mi szempontunkból a lényegesebb mondanivalója az Igének, hogy „*ki élő Igéket vőn, hogy nekünk adja*” mármint a gyülekezetnek, Isten népének. A pásztor, a tanító és a próféta szolgálatának ez a feladata a nép felé. Isten elé menni, Isten jelenlétebe menni és élő Igét venni, hogy a nép elébe adja. Ezt teszi a pásztor. Az Isten szíve szerint való pásztor ezt teszi, ezt teszi a tanító és a próféta is. Az evangélista nem ezt teszi, ő ebben a tekintetben kivétel, mert ő nem a gyülekezet felé szolgál, hanem az elveszettek felé. A pásztor, a tanító és

a próféta ezt teszi, Isten jelenlétébe megy, vele beszélget, élő Igét vesz, beoltott Igét, a Szellemtől megelevenített Igét, hogy a gyülekezet elébe adja.

Jakab 1,21.

21. Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott Igét, amely képes megmenteni a lelkeiteket.

Mondja a gyülekezetnek Jakab a Szellem által. Ez a tanítás a beoltott Ige, a Szellemtől megelevenített Ige. Isten kijelentett akarata az, ami képes az embereket az üdvösségben megtartani. Azt mondja, hogy megmenteni a lelkeiteket. Üdvösségre éleszteni a lelkeket, azt jelenti. Bementeni, bekormányozni a lelkeket, a gondolkodást, az akaratot, az érzelmeket, azt, ami nincs bennünk újjászületve, újjáteremtve. Az embernek ezt a részét a tanítás vezeti be és tartja meg az üdvösségben. A kijelentett Ige, az élő Ige, a beoltott Ige. Nagyon fontos tanítani! Nem az elfogultság mondatja velem, de látjátok, hogy az Ige mondja, hogy ez az, ami az emberek üdvösségét munkálja a gyülekezetben: a beoltott Ige. Azt mondja, hogy szelídséggel fogadjátok, ezt mondja a nyájnak. Akkor tanulmányoztam ezt, amikor a Galata 22-ben a Szellem gyümölcseivel voltam egyszer mélyebben elfoglalva, hogy a szelídségnek az egyik mélyebb jelentése a taníthatóság. Általában szelídség alatt azt szoktuk érteni, hogy valaki csendes, békés, nem erőszakos, tapintatos, béketűrő, békeszerető, stb. De a szelídnek van egy másik jelentése is, hogy tanítható, alakítható, formálható. Elnézést a hasonlatért, de ugye amikor azt mondjuk, hogy megszelídítettük a kutyát, vagy a lovat, akkor az történt igazából, hogy megtanítottuk viselkedni. Megtanítjuk valamire, megtanítjuk, hogy az ember a környezetében hogyan viselkedjen, és megtanítjuk feladatokra. Így van? A megszelídítés alatt ezt szoktuk effektíve érteni, hogy megtanítjuk őket mindenfélére. A megszelídített állat az, aki tud dolgozni velünk, a munkatársunk tud lenni, és a társaságunk tud lenni. A szelíd meg van tanítva, a szelídség taníthatóságot jelent. Van egy nagyon kedves asszony az egyik nagyvárosunkban, ahova rendszerességgel visszajárok, aki engem be szokott fogadni, mert a pásztor-nak kicsi a lakása. Mindig ott szállok meg nála, mindig az Úrtól való megtiszteltetésnek tekintő, én is úgy tekintem az ő vendéglátását. Nagyon kedvesen fogad, és nagyon kedvesen bocsájt el mindig. Nagyon hálás vagyok érte, hogy ezt teszi, igazi gyönyörűség. És önként teszi. Évek óta hallgatom a panaszait, nagyon kemény az élete. Úgy tűnik, hogy az évek alatt a régi dolgok se nagyon mozdultak el, sem a régi oszlopok az életéből. Azok is, amik törté-
nek vele, ugyanolyan cudarak általában, mindig ugyanolyan kemények. Ez elgondolkoztatja az embert. Igen buzgó, rengeteg embert vezet üdvösségre a munkahelyén, a város körül, ahol rokonai vannak, minden alkalmat megragad, hogy embereknek az üdvösséget hirdethesse. Az ember azt mondaná, hogy Isten sohasem igazságtalan, hogy meg kellene, hogy változzon az élete. Most, amikor utoljára jártam ott, akkor megértettem, hogy azért nem lágyul meg ő maga és az élete sem, mert nem tanítható. Igen-igen buzgó, és igen-igen elszánt, de nem tanítható. Nem szívesen fogalmaztam meg ezt, de tanulság van benne, hogy a nem tanítható emberek élete nem lágyul meg Isten szeretetében, mert nem tud. A tanítás se tudja megadni azt, hogy elkezdjünk az Úr Jézusra hasonlítani, és olyan kedvesek és olyan lágyak leszünk, amilyen Ő, és olyan szelídek. Az baj, ha valaki nem tanítható, hogy az Isten nem tud mit kezdeni az életével, ha nem fogadja szelíden a beoltott Igét. Azt szoktam mondani, és így is van, hogy a gyógyító kenet tényleg Isten irgalmasságát árasztja ki a szenvedő világra, de az az igazság, hogy a tanításban is irgalmasság van. Istennek minden szolgálatában, amiben rólunk gondoskodik, irgalmasság van. Megkönyörül az együgyűségünkön. Megkönyörül azokon a kemény-
ségeken és zűrökön, amibe beleléptünk, amikben összevertük magunkat az életünkben. Könyörület van abban, hogy kivezet bennünket az Ő bölcsességével. Erzsí mesélte egyszer, hogy amikor Amerikában voltak, úgy tudták, hogy meg volt hirdetve egy Hagin alkalom. Elmentek oda, és Kenneth Hagin helyett Keith Moore szolgált. Egy zömök, kedves, ötven körüli férfi, szakállas, bajszos, ilyen morgós, elég tárgyilagos, beolvasós, bemondogató, elég szlengben beszélő, nem egy ilyen simogató stílusú ember, elég egyenes a beszéde. Erzsike

azt mesélte, hogy bejött, köszöntötte a hallgatóságot, elnézést kért, hogy nem ő a Kenneth Hagin, és elkezdett tanítani. Van humora különben. A tanítóknak mindig van, nem találkozom még olyan tanítóval, akinek ne lett volna humorérzéke. Úgy látszik, hogy ez kötelező szolgálati felszereltség a tanítóknál. Tényleg így van, akiket már láttam, tanítókat, akik szolgálnak, mindegyiknek csodálatos humorérzéke van. Elkezdett tanítani, és Erzsike egyszer csak azt vette észre, hogy átnedvesedett a blúza. Mármint az övé, attól, hogy csorogtak a könnyei. Még a téma se volt ilyen könnyfakasztó. Mert vannak témák, amik nem csak áhítattal, hanem megindultsággal töltenek el minket, de még a téma se volt ilyen. Egyszerűen csak Isten irgalmassága vette körül a hallgatóságot. Ez benne van a tanító kenetben is, Isten irgalmassága. Oktatja az együgyűt – olvastuk az előbb.

2Timótheus 3,15–16.

15. Mivelhogy gyermekségedtől fogva ismered a szent Írásokat, amelyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.

16. A teljes Írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.

Ezt mondja ennek a pásztornak Pál. Magyarán, ezt rendeli neki. Azt mondja, hogy az Írás, amit ismersz, bölccsé tehet az üdvösségre, a tanítás által. A Szentírás tesz minket bölccsé az üdvösségre. A bölcsesség azt jelenti, hogy élni tudunk azzal, amink van. Azzal, hogy a Szentírás, a megnyilatkoztatott Ige, a tanítókenet, meg a kijelentési ajándékok tesznek bennünket bölccsé arra, hogy ebben az Isten országában úgy éljünk, mint örökös társai a Krisztusnak, és Istennek gyermekei. Hogy megismerjük azt az örökséget, megismerjük a hatalmat, és az elhívásunknak a reménységét. Hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, és az igazságban levő nevelésre.

Jób 28,28.

28. Az embernek pedig mondá: Ímé, az Úrnak félelme a bölcsesség, és az értelem a gonosztól való eltávozás.

Az istenfélelem a kezdete. Az Isten kijelentett akaratának a megtisztelése, Isten rendeléseinek a megtisztelése, az az istenfélelem. Az a bölcsességnek a kezdete és a feje is. Minden ókori nyelvben a kezdet, ahogy a magyarban is a hétfő, az a hétnek a kezdete és a feje. A csúcsa is, meg a kezdete is. A kezdete, és a vége is – így is mondhatnám – az istenfélelem. És a tanításból ez kell, hogy áradjon.

János 17,17.

17. Atyám szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd igazság.

Én nagyon szeretem ezt az Igét, az Ur Jézus főpapi imája. Ezeket az Igéket akkor jelentette ki az Atya előtt, amikor értünk szolt az Atyához. A görögben az a szó, ami itt áll, igazságot és valóságot egyformán jelent. Úgy is olvashatjuk ezt az Igét, hogy: Szenteld meg őket, Atyám, a Te valóságoddal! A Te Igéd valóság. Jim azt mondta egy pár héttel ezelőtt, hogy szellemi ember az, akinek számára az Isten valóságos, és Isten dolgai valóságosak. Azt jelenti szelleminek lenni, hogy úgy veszed Istent, mint aki van. Az Ő törvényeit is úgy vesszük, hogy azok vannak. A szent azt jelenti, hogy elkülönített, Isten számára elkülönített. Elkülönített, elválasztott, ezt jelenti a szent. Amikor azt mondjuk valamire, hogy ezt erre vagy arra szenteljük, akkor az azt jelenti, hogy másra nem fordítjuk, hanem azt eltesszük, és arra a célra használjuk, amire félretettük, elkülönítettük. Időt szentelünk valamire, vagy pénzt, vagy fáradságot, ez azt jelenti, hogy különválasztottuk a többiektől. Így van Isten népe is, így vagyunk megszentelve a Krisztusban, hogy mi a Krisztusban el vagyunk választva a világtól. El vagyunk különítve a világtól. Ezt jelenti a szentség legelőször is, hogy Isten számára el vagyunk különítve a Krisztusban. Az életünknek az a része, a lényünknek az a része, ami nincs újjáteremtve a Krisztusban, arról azt mondja Isten Igéje, hogy azt meg kell szentelni. Az Ige az, az Igében van az a szentség, Istennek az a természete és ereje, amivel minket állandóan elválaszt. A gondolatainkat, érzelmeinket, akaratunkat, testünket a beoltott Ige, Isten igazsága, Isten valósága választja el, mossa meg,

különíti el attól, ami nem a miénk, hanem az ördög birodalmába tartozik. Az Ige megszentel bennünket, ha befogadjuk, elválaszt bennünket mindettől.

A Zsidó 4,12 elmondja, hogy miért képes erre az Ige.

Zsidó 4,12.

12. Mert az Istennek Igéje élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a léleknek és a szellemnek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szívnek gondolatait és szándékait

Erre az Ige képes egyedül. Azért képes az Ige megszentelni bennünket, mert mindezeket el tudja választani bennünk. Tapasztalatból tudjátok, mert én is tapasztalatból tudom, hogy addig, amíg elveszett voltam, azt sem tudtam, hogy mi a különbség a lelkem, meg a szellemem között. Honnan tudta volna? Nagy-nagy homályban voltam afelől, hogy melyik vagyok én pontosan, és mit milyen indíttatásból teszek. Azt mondja a Példabeszédekben, hogy az embernek minden útja igaz az ő szeme előtt. Nem ismertem a saját motivációimat, néha gyanakodtam magamra, de nem ismertem igazán a saját motivációimat, és az indítékaimat sem. Az Ige az, ami képes bennünk ezeket elválasztani, szentség szerint. Az Ige megmutatja nekünk. Valahányszor belenézünk az Ige tükrebe, az Ige megmutatja nekünk, hogy mi a testi, és mi a szellemi abban, amit teszünk, abban, amit gondolunk, és abban, amit tervezünk, szándékozunk, megmutatja. Képes megmutatni, és el kell fogadnunk. Ez a szellemi fejlődésünknek az útja. Az Ige megismerteti velünk, ha hajlandók vagyunk a tükörbe nézni. Az Igében meglátszik, hogy mi az, ami szellemi, és mi az, ami testi abban, amiben élünk. Hajszálpontosan megmutatja nekünk. Azt mondja, hogy olyan, mint az éles kard, nincs is vastagsága. Értitek, hogy elmetszi, pontosan ott, ahol van. Egyedül az Ige képes erre, hogy ezt világosan lássuk. Így szentel meg bennünket az Ige, hogy képessé tesz bennünket arra, hogy szigorúan elválasszuk a testit a szellemitől, az ördögöt az istenitől, a testit a lelkitől és a szellemitől. Ez nagyon fontos szolgálata az Igének.

János 8,32.

32. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.

Megismeritek az igazságot, a kinyilatkoztatott Igét. A megnyilatkozott Igét, a felkent Igét. A megelevenített Igén keresztül megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket. Az Ige föl van kenve, Isten Igéje föl van kenve. A kenet tesz szabaddá, és még sokféle szolgálata Istennek. Én huszonöt éve születtem újjá, nagyon sokáig gyülekezetem sem volt. A Szent Szellem magániskolájába jártam, és szabadulást éltem át így, hogy az Igéből megismerem az igazságot. Be voltam töltve Szent Szellemmel, be voltam teljesedve, és az Igéből megismertem az igazságot. Tapinthatóan kötelékek hulltak le rólam. Volt olyan terhe, kötele, átka az életemnek, amit nem is tudtam, hogy az, csak azt hittem, hogy az én életem ilyen, meg hogy én ilyen vagyok. Nem volt akkora nagy teher, hogy nyögjek alatta, de az életem velejárójának tekintettem. Egyszer csak, ahogy olvasom az Igét, ez leesik rólam, úgy, mint egy hályog. Fantasztikus élményeim voltak így! Csodálatos szabadulásokat éltem át! Azért sokáig nem is gondoltam, hogy bárhova kellene mennem, gyülekezetbe. Nem is nagyon mehettem sokfelé, de ezeket átéltem. Aztán eljött az idő, amikor Isten elküldött engem, és megtaláltam a helyemet, 1993-ban. Nem volt, aki rám tegye a kezét. Értitek? Biztosan imádkoztak értem olyanok, akik ismertek, meg olyanok is, akik nem. De csak azt akarom demonstrálni, hogy az Ige maga, a beoltott Ige képes megmenteni a lelkeinket. Olyan értelemben is, hogy megtartani, és olyan értelemben is, hogy kiszabadítani. Azt mondja az Úr Jézus, hogy a felismert, a megismert igazság szabadokká tesz titeket. Ennek az egyik legbővebb forrása a tanítás, a tanítás, a tanítás. Isten Igéjének, rendelésének és törvényének megtanítása.

5Mózes 32,2.

2. Csepegjen tanításom, mint eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra!

Nagyon gyönyörű! A tanításnak felüdítenie kell! Fel kell üdítenie! A tanítás felüdítésre van! A világ porának a lemosására, és a növekedésre való serkentésre. Ez a legfontosabb működése a

tanításnak a gyülekezetben, hogy felüdít, és növekedésre serkent. Mint az eső és a harmat. Tudjátok, hogy eső után órák alatt kinő a fű, a virágok órák alatt kinyílnak. A tanítás – nem én mondom, az Ige mondja – olyan, mint az eső, olyan, mint a harmat, és olyan, mint a permetezés a pázsitra. A tanításnak ilyennek kell lennie, ha a Szellemtől van, hogy felüdít, és növekedésre serkent. Mert, a prédikátor mondja, hogy az embereknek ösztöke kell. A tanítás arra kell, hogy serkentsen, hogy növekedni akarják, és még nagyobbra növekedni. Egyszer meghívott egy pásztor, évekkel ezelőtt. Egy nagyon kedves vasárnap délutáni alkalmunk volt, és utána megkérdezte tőlem, hogy mikor jövök legközelebb. Most, itt mindjárt beszéljük meg, hogy még egyszer? – kérdeztem. Erre azt mondta: Figyelj ide, hát lelkesebben mentek el, mint ahogy jöttek, mármint a nyáj. Ez olyan gyönyörű! A pásztornak ilyennek kell lenni, nem szabad irigykedni. Nekem ez mindig nagyon imponál a pásztorokban, hogy nem féltékenyek a másik szolgálatára. Én nem biztos, hogy ebben így megálltam volna, de nekem nagyon imponál. Ez úgy van, hogyha jó anya vagy, akkor mindent szeretsz, ami a gyerekednek jót tesz. Ha jó pásztor vagy, akkor minden jó szolgálatot bekebelez magadnak. Azt mondta, hogy lelkesebben mentek el, mint ahogy jöttek. Ez volt az igazi jó észrevétele. Felüdít a tanítás, és növekedésre serkent. Mond nekünk, akik tanítunk, Isten Igéje egy-két dolgot:

3Mózes 10,3. 7. 10–11.

3. És monda Mózes Áronnak: Ez az, amit szólt vala az Úr, mondván: Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem, és az egész nép előtt megdicsőíttetnem.

Ez a gyülekezet vezetőinek szól, a szolgálóknak.

7. A gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtatok. És cselekvének a Mózes beszéde szerint.

Ezt a papokról mondja az Ige. Mert az Úr kenetének olaja van rajtatok.

Ezt tartásotok meg, mert:

10. Hogy különbséget tehesetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátalan között

11. És hogy taníthassátok Izráel fiait mindazokra a rendelkezésekre, a melyeket az Úr szólott vala nékik Mózes által.

A pásztor is, a tanító is és a szolgáló is példaképe a nyájnak. Azt mondja, hogy a nyáj előtt kell kimennünk, és bejönnünk. Ez azt jelenti, hogy a nyáj előtt kell Istenben megállnunk, és a világban is megállnunk. Tehát ki- és bemennünk. Szenteknek kell lennünk ahhoz, hogy taníthassuk Isten népét arra, hogy mi a szent, és mi a tiszta és a tisztátalan között a különbség. Ez fontos.

Ezékiel 44,23.

23. És az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség szent és köz között, és a tisztátalan és tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.

Ez a tanításnak és a pásztorlásnak közösen is egy rendelkezése Istentől. Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség a szent és a közönséges között, a tisztátalan és a tiszta között. Ismertessék meg velük, mi a különbség a szellemi és a testi között, úgy szólna ez „újszövetségileg” szólva.

Kolossé 1,28.

28. A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban;

Mármint a Krisztust prédikáljuk. Ez a feladatunk és a célunk, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztusban. Nem kis feladat, de el vagyunk hívva, és föl vagyunk kenve rá.

A Jakab 3,1-ben azt mondja a gyülekezetben forgolódnó véneknek, diakónusoknak, tanítóknak, hogy: Ne legyetek sokan tanítók, mert nagy felelőssége van ennek! Nem azt jelenti, hogy ne legyen sok tanító, hivatalban álló tanító, mert annyi van, amennyit Isten elhívott, és amennyi engedelmeskedett az elhívásnak. Ez arra vonatkozik, hogy amit Isten nevében mondunk, amit a nyáj felé teszünk, amit mondunk, kijelentünk, megvallunk a nyáj felé – segítők, pásztorok,

diakónusok, vének, idősebb, vagy felnőtt keresztények –, annak súlya van. Súlya van, mert szellemi. Vigyázzunk, figyeljünk, hogy nagyon felelősségteljesek legyünk a tekintetben, hogy mit beszélünk, mit beszélünk a nyájhoz! A tanításban óvatosak legyünk!

A prédikációról mondanék még valamit. Jó? Az a tapasztalatom, hogy a pásztorok nem igen tudnak különbséget tenni prédikáció és tanítás között. Pedig van különbség. Mindegyik a nyáj felé szolgál, mindegyik a tökéletesítés céljára, mindegyik épülésre van, de a prédikáció nem tanítás, és a tanítás nem prédikáció. Olyan pásztor kollégám is van, aki kifejezetten, különösen érzékeny a tanító kenetre, de amikor elkezdene tanítani, igazán belemélyedne, akkor a prédikálás tüze elviszi. Elkanyarítja. Egy imakörbe járunk, és bizalmas viszonyban vagyunk. Egyszer vettem a bátorságot, hogy ezt megmondjam neki, hogy mind a két kenetet egyformán kellene használnia. Illetve, ahogy az Úr vezet, mert, hogy melyik fontosabb, ne mi döntsük el. De hogy amikor prédikálni kell, és erre is föl van kenve meglehetősen, akkor prédikáljon. De amikor a tanító kenet jelen van, és elkezd kifejtetni az Igét, akkor nem jó elkanyarodni. Mert az a tűz egyébként olyan könnyen fölgerjeszhető, ahol van egy nyáj, akik felé szolgálni akar az ember. Engem nem szokott elkapni, mert nincs fölöttem ez a kenet. De nagyon megértem, hogy ha valaki ebben gyakorlott, akkor a nagyobb fáradságot igénylő tanítástól – ami nem is szokta annyira magához ragadni az embereket – hirtelen elkanyarodik, és inkább prédikál. A tanítás meg a prédikáció között körülbelül az a különbség, hogy a prédikáció érzelmekre, akaratra, és az indulatainkra hat. Ami nem jelentéktelen. Értitek ugye, hogy ettől nem kisebb a tanításnál. Nem erről van szó. Az embernek lelke is van, azzal is kell foglalkozni. Afelé is szolgál, nem is egyszer. A prédikációnak mindig határozott üzenete van, a nyáj pillanatnyi állapotához. Inkább lelki eszköz, mint a tanítás. A tanítás egy munka. A tanítás Isten Igéjének a kifejtése, a Szellem vezetése által. Az Ige kinyitása és kimerítése. Mint ahogy a Példabeszédekben mondja, hogy a bölcs ember kimeríti. Isten bölcsességének kimerítése az Igéből. A Szellem meglevevítő erejében, kenetében. Ez a tanítás.

A prédikáció meg pásztori, atyai, vagy anyai intés, feddés, vagy bátorítás, vagy vigasztalás a nyáj felé, de a lelkieknek szól. A prédikáció nem táplálja a nyáját, csak pásztorolja, és az nem kevés. Ugye, azt értitek, hogy nem arról van szó, hogy nem ér annyit. Jim pásztor szokta mondani, hogy két szélsőségbe esünk: a pásztor nem pásztorol, hanem tanít, mert nagyon szeret tanítani. Vagy nem tanít, mert abban nem olyan lelkes, hanem pásztorol. De ennek egyensúlyban kell lennie! A pásztornak mindig kell tanítania. Azt mondja Jeremiás, hogy tudománnyal és értelemben legeltet. A János evangéliumban is azt mondja az Úr Jézus kétszer is, hogy őrizd az én bárányaimat, és kétszer is mondja, hogy legeltesd. A pásztorlás, terelgetés nagyon fontos a nyájnak, de a tanítás is fontos. Kell egy isteni harmónia, egy egyensúly abban, hogy mennyi prédikáció, és mennyi tanítás hangzik el. De a kettőt nem jó összevegyíteni, el kell választani egymástól. Nem mintha egy alkalmon belül nem lehetne prédikálni valamennyit, már velem is előfordult. Megindított valami, és akkor azt úgy kipredikáltam egy helyen, ahova tanítani hívtak. Előfordulhat egy alkalmon, csak a kettőt magát nem kell összekeverni. Az ember prédikálhat valamennyit, mint ahogy Jim is gyakran teszi a vasárnapi alkalmakon. Aztán jöhet egy tanítás.

A tanítás olyasvalami, amire az embereket rá kell venni. Rá kell venni, mert munka. Azokon a helyeken, ahol először vagyok, például gyakran előfordul, hogy a nyáj néz rám, hogy beszélék, beszélek, de mikor történik már valami? Várják, merthogy szoktak kapni egy ellátást. Meg vannak szólítva, intve, feddve, buzdítva, bátorítva, vigasztalva, és várják ezt a felrázást, ezt az ellátást tőlem is. Látom a szemükön, hogy mikor hagyom már abba, és mikor térünk a tárgyra? Csak beszélék, beszélek. Érted, ugye? Az emberek megszokták, hogy a pásztor egy nagyon közvetlen, vezetői, atyai vagy anyai módon szól hozzájuk. Hogy van egy családi életük, és azt várják, hogy a vendég is azt tegye. De aztán úgy van, hogy föl kell szántani. Ha nincsenek a tanításhoz szokva, akkor hozzászoknak. Van úgy, hogy már

másodszor, amikor megyek, akkor látok a szemekben visszajelzéseket, meg kíváncsiságot. A tanítás nehéz a nyájnak is, és nagyon érzékeny a másik oldalról, a szolgáló oldalról is, a tanító vagy pásztor oldaláról is, mert szomjúság kell hozzá. Az emberek mindig hajlandók és készségesek arra, hogy legyenek lelkiileg ellátva egy szerető pásztorától. Arra mindig vevők. Arra pedig, hogy elmélyedjenek az Igében, arra nem feltétlenül.

Én emlékszem, hogy gyerekkoromban a nagymamám karácsony előtt tömte a libát. Ki látott már ilyet? Akkor tudjátok. Meg lehet tömni, de nézni se jó. Én gyerekkoromban nem szerettem, hallani se szerettem, mert szegény sipákkolt közben. Nos, úgy tanítani, hogy senki se kíváncsi az Igére, igen, igen, igen nehéz. De olykor meg kell tenni. Néha csak arról van szó, hogy az a gyülekezet egy felszántatlan föld. De amikor föl van szántva a föld, és támad egy kíváncsiság, azt a pásztor észre kell, hogy vegye. Akkor elkezdnek szomjasak lenni. Az ember úgy támaszt igényt valamire, hogy megismeri, hogy jó-e valamire. Ha megismerni, mert kapnak egy jó tanítást, amit látnak megelevenedni az életükben, amikor felüdíti őket a tanítás, azt azért észreveszik, akkor is, ha nem nagyon működnek együtt. Egy idő után együttműködnek. Meg lehet tanítani az embereket arra, hogy a tanítást felüdülésnek vegyék, és serkentésnek. És akkor az csodálatos! A tanító kenet nagyon bensőséges. Néha a prédikációnál is bensőségebb és közvetlenebb. A hangulatában ahhoz fogható, mint az esti mese. Nagyon szerettem gyerekkoromban.

Van egy egészen különlegesen varázsa annak, hogy valaki olvas. Én már a Benjaminsnak és Lukácsnak, a gyerekeimnek is az Igét olvastam minden este. Minden este, négy éven keresztül, aztán ők maguk, mert picikék voltak, mikor én újjászülettem. Öt és fél éves, és hat és fél évesek voltak. Kölcsönös bensőségesség kell hozzá. Az a tapasztalatom, hogy nincs meg ez a bensőség, úgy beszélek, mintha homokban bicikliznék. Mély homokban tekerném a biciklit. Nagyon nehéz. Nem panaszképpen mondom, csak azért, hogy ne ijedjete meg, ha találkoztok hasonlóval. Hogy olyan, mint a homokban biciklizni. Úgy kell rávenni az embereket arra, hogy együttműködjenek, de ha rákapnak, akkor megszeretik, és elkezdnek igazán növekedni. A prédikáció nem növeli a nyáját szellemi értelemben, csak pásztorolja, gondozza, mint ahogy a gyerek se csak tanításra szorul, hanem sok minden másra még. Az a pásztorlásban mind benne van. A tanításban meg nem. Tudom, hogy még kifelejtettem valamit. Azt mondja Pál:

1Korinthus 3,6.

6. Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést.

Nem is kommentálom, mert Pál alapította a gyülekezetet, ő ültette el őket. Apollós tanította őket, és Isten adta a tanítással a növekedést, az esőt. Prédikálásához vettem az Igéket a Titus 2,15-ből. Azt mondja Pál Titusnak. A Krisztus üdvösségéről mondja, hogy ezt tanítani kell:

Titus 2,15.

15. Ezeket szóljad, és ints és feddj teljes hatalommal; senki téged meg ne vessen.

Mármint az Evangéliumot szóljad, és ints, és feddj, teljes hatalommal, senki téged meg ne vessen. A prédikáció int, fedd, teljes hatalommal. 2Timótheus 4,2 is erről szól:

2Timótheus 4,2.

2. Hirdesd az Igét (prédikálj), állj elő vele akár alkalmas, akár alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.

Mert a tanítás igaziból mélyszántás. A felkészülésben is nagyobb befektetést kíván, mint a prédikáció. Ha egy pásztornak a nyájon van a keze, akkor mindig tudja, hogy milyen állapotban van, miben kell bátorítani, vagy inteni, vagy megfeddeni, azaz kiigazítani. Tudja, hogy miben lohadtak le, vagy miben tévedtek el. Ezt az ember állandóan tudja, mint egy családfő. Ezt a nyáj fölötti imádságaink is táplálják, és végzik. De a tanítás az mélyszántás. Az egy komoly befektetést igényel.

Találkoztam olyannal, hogy egy környéknek a pásztorai mondták, hogy az a pásztor, akinek a keze alól kinöttek, azt mondta nekik, hogy nem kell készülni a tanításra. Nem kell

készülni, hanem amit a Szellem ad az alkalmon. Nagy baj lenne, ha ez így lenne! Vagy hát nem lenne baj, ha ezt Isten így rendelte volna, de nem így rendelte.

Tanítani felkészülés nélkül nem lehet. A tanítás az Ige kifejtése. De ha magadnak nem fejtet ki az Igét, és azt nem oltja be Isten, akkor nem pattan elő az alkalmon. Semmiképpen nem. A tanítás egy direkt és konkrét igei befektetést igénylő szolgálat a gyülekezet felé. A tanításra bizony készülni kell! A tanítói hivatal éppen olyan természetfeletti ajándék, mint a pásztorlás, vagy a prófétai, de nem lehet az Ige tanulása nélkül működni benne. Nem én fejtem ki az Igét, a Szent Szellem fejt ki, de nekem olvasnom kell, és meg kell vallanom ahhoz, hogy megnyíljon. A tanulás igazán – akár az Ige tanulásáról van szó, akár másról – az értelmünkön keresztül történik.

Azt mondja a Példabeszédek, hogy: Én bölcsességem, eszességben lakozom. Az értelmünk az a kapu, amin keresztül a szellemi tanítás, és bármilyen tanítás bemegy. Úgy van megalkotva az értelmünk, hogy képesek vagyunk tanulni. Tanulni azt, hogy ebben a fizikai világban mi hogyan működik. Megtanulunk autót vezetni, főzni az értelmünkön keresztül. A szellemi dolgokat is az értelmünkön keresztül tanuljuk meg. Nincsen erre egy másik mechanizmus, vagy másik rendszer.

Közülünk mindenki járt iskolába. Tanítani a gyülekezetben ugyanúgy kell, mint az iskolában. Van egy témánk, aminek van egy címe. Van egy bevezetése, ami többnyire abból áll, hogy megmondjuk, hogy miről fogunk beszélni. Mint ahogy most megmondtuk, hogy mit mond az Ige arról, hogy mi a tanítás. Van egy befejezése, amiből azt mondjuk, hogy: tetszik látni, ez lenne az, és ezt így kell csinálni. Ebben magában nincs misztikus. Misztikus az, hogy Isten képes az Igét megeleveníteni személy szerint. Az állapotunkhoz, az utunkhoz, és a velünk kapcsolatos tervéhez Isten egy-egy Igét képes megeleveníteni tanítás által, akár magunknak veszünk tanítást az Igéből, akár tanítunk vele. Ebben különbözik, de egyébként semmiben. Nincs benne semmi különös. Fel kell kutatni a témát, és megírni a tanítást. Lehet tanulni.

Éntőlem nem érdemes ilyet tanulni, mert én nem tanítok, és nem munkálkodok didaktikusan. [Didaktikus = tanító, oktató, nevelő]. Mit jelent ez igazából? Ez azt jelenti, hogy ha megnézik, hogy hogyan tanít például Erzsike, akinek az emberek nagyon szeretik a tanításait, és hogy tanít Jim, az körülbelül a kettő közti különbség. Az Erzsike tanító néni, hogy úgy mondjam, didaktikus. Inkább azokra van a szeme szögezve, akiket „innen” „oda” kell vinni az Ige által. Ez a didaktikus, hogy vezetni valakit innen oda, az Ige által. A másik fajta tanítás a tanító stílus vagy alkat, az a Jimé, és én inkább ahhoz hasonlítok. Akinek az igazság van a szeme előtt. Amit mond az embereknek. Értitek ugye, hogy az egyiknek maga a nevelés a célja, a másinak meg az, hogy mi van benne az igazságban. Kérem szépen, tessék ezt látni! Ez egy alkati különbség, nem gondolom, hogy az egyik jobb, mint a másik.

Az biztos, hogy a didaktikus tanítás, amilyen Erzsikéé, nem csak azért népszerű az emberek között, mert gyönyörű, hanem azért is, mert könnyebb. Könnyebb bevenni, könnyebb megemészteni. Meg van egy kicsit csócsálva. Ez az igazság, és könnyebb bevenni. Könnyebb áttekinteni. Jimet megérteni munkásabb dolog. Kétség kívül. Én szoktam igyekezni, hogy valamennyire didaktikus is legyek. Nem az a cél, hogy az ember nehezítse a mások dolgát, hanem az, hogy könnyítse. A bőrömből nem kell kibújni, ezt Isten nem kérte tőlem, de szoktam törekedni arra, hogy ha tanítok, akkor a végén összefoglalom, vissza-kapcsolom valamelyest. Meg majdnem mindig, ha nem felejttem el, akkor: Hogy is van ez az életből? Hogy kell alkalmazni a gyakorlatban? Mert a tanítás olyasmi, amire fel kell készülni, úgy, mint bárminek a megtanítására. Ez egy mélyszántás, és az embereket bizony bele kell vonni, és rá kell venni.

Egyszer eljött egy kedves induló pásztorasszony Pestről az alkalmamra, és láttam, hogy az arcán végig egy kis csodálkozás volt. Csütörtökönként alkalmakat tartok a VI. kerületben, és ott végigülte azt. Akkor úgy láttam, hogy egy kicsit olyan, mint aki eltévedt, vagy szülői értekezletre jött, vagy lakógyűlésre. Valahogy ilyen volt az arca. Megkérdeztem tőle a végén,

hogyan érezte magát? Egy udvariassági kérdést tettem fel. Azt mondta, hogy: Hát, ez nagyon érdekes volt, de azt hittem, hogy itt egy rendes alkalom lesz. Volt egy képe arról, hogy milyen egy istentiszteleti alkalom, de én meg fölülök a pad tetejére, mert ez egy osztályterem, és akkor tanítok. Ő meg azt hitte szegény, hogy ez egy rendes alkalom.

Most újra elolvastam Kenneth Hagin „Tervek, célok, törekvések” című könyvét, amit én akkor is, amikor először a kezembe vettem, úgy éreztem, hogy ez egy nekem szóló, vagy nekünk szóló kiáltvány. Megmondom őszintén, hogy nagyon meg voltam szeppevenve, amikor először olvastam. Úgyhogy csupa önzetlenségből, hogy mások is megszeppenjenek, gyorsan fölvittem Szuhai Péterhez, hogy ő is olvassa el. Péter is azt mondta, ezekkel a szavakkal, hogy ő is nagyon megszeppent, amikor elolvasta. Olvassátok el még egyszer, ha egyszer már elolvastátok! Nem könnyű vele szembesülni. „Tervek, célok, törekvések” Kenneth Hagintól. Elég sok hiba van benne. Most mentségemre mondom, hogy nagyon rövid idő alatt kellett előállítanunk a könyvet, és mindenféle tekintetben egy kicsit selejtes. Nem Hagin tehet róla, és nem is a Szent Szellem. Azt gondolom, hogy azért azt a nagyon fontos üzenetet, ami benne rejlik, azt így is el lehet venni. Ha valaki úgy érzi, hogy ez az ő cipője, akkor bújjon bele, kérem szépen alázattal. Semmiféle utasítás vagy provokáció nincs abban, amit mondok. Egyszerűen csak néha jó megszeppenni, néha jó megszeppenni Isten Szellemétől.

Azt szoktam még tapasztalni, hogy van olyan, aki nem tud különbséget tenni – ez általános hiba – a tanítás meg a prédikáció között. Aztán a másik általános hiba az, hogy amit úgy lehetne kifejezni, ha tanácsnak formálom meg, hogy a kevesebb mindig több. Minden stilszta állítja ezt, hogy a kevesebb mindig több. Gyakori tapasztalatom, hogy a pásztorok mindig több témát tanítanak egyszerre, és ezek nyolcvanezer Igével befogadhatatlanok. Igazán azt lehet mondani, hogy ez az életem közepe, az Ige, meg a tanítás. Már sokat be is bírok venni, mert hát az ember ebben növekedik. De voltak olyan alkalmak, amikor sóhajtoztam, hogy: Jó lenne, ha már abbahagyná! Nem lehet annyit, nem lehet! A kevesebb mindig több. A kevesebb mindig több!

Ha sok Igét olvasok föl, azt egy okból szoktam tenni, ha egyetlen egy igazságot, amit kijelentett nekem Isten, demonstrálni akarok. Ékesen az Igéből, és csak az Igéből. Nagyon eleven tud lenni, ha az ember semmit nem tesz hozzá, csak olvassa azt az Igét – ami ugyanarról szól – innen, onnan, amonnan. Ez nagyon jó, nagyon hatásos a szónak a szent értelmében. Azt mondom például, hogy megbocsátás vagy dicsőség. De ha kiviszem azt a nyolcvan Igét – nyolcvanatot nem, mert kiesik mindjárt egy-kettő, ahogy látod, hogy nem vág a témához, de ott marad még egy sor. Akkor abból is még egyelek, és marad tizenöt. Itt most huszonhat Igét olvastam fel összesen. Ez viszonylag sok, de lassan tettük, és most azért vagyunk itt, hogy ezt bevegjük. A gyülekezet előtt ezt én már soknak szoktam találni, soknak. Akkor érdemes így tenni, ha egy valamit kijelent az ember, amit vesz az Úrtól, egy élő Igét, és akkor az Ige csodálatosan megerősíti, megöntözi, alátámasztja, megszilárdítja, megalapozza az emberek szellemében. Amúgy, ha az ember egy témát fejt ki, akkor nagyon lakonikusnak kell lennie, rövidnek és tömörnek, kevés Igét, és a legjobbakat. Úgy értem – a legjobbakat, hogy a témához a leginkább illőket kell összeválogatni. És jobb, ha egyszerre csak egy témában haladunk.

A zavart az támasztja szerintem, hogy az ember szembekerül az Igével. Egy szomjúsággal, egy kötelességtudattal, egy szándékkal, hogy táplálni viszed azt az élő Igét a nyájnak. Akkor rengeteg mindent hirtelen kinyit neked a Szent Szellem, sok-sok jelentés jön elő, egymás után. Ebből is, abból is még egy Igét odakapcsolsz. De ha ezt mind fölírod, és kiöntöd a nyájra, akkor agyon vannak áztatva, és az nem jó. Az nem jó! Azt mondja, hogy: Mint permetezés a pázsitra, mint gyenge zápor a fűre. Ugye? Csepegjen, mint az eső. Nem vízesésről van szó, hanem gyengédségről. Értitek ugye, hogy nem lehet sok Igét? Keveset, és az válogatott legyen, hogy amit egyszerre kapok az Úrtól, amit rám áraszt, abból a bőségből annyit vigyek el, amennyi rám van bízva. Az a bőség nekem szól, de amit tovább adok, azt

ebből a bőségből választom ki. Mint ahogy a családdal sem osztasz meg mindent, ami a te felelősséged a családban. Azt viszem el belőle, abból az áradásból, ami jött felém, amiben nagyon jó megfürdeni. De kell is, hogy mi jobban legyünk ellátva. Érted, ugye, hogy többnek kell lennie benned, mint amit kiadsz? Szigorúan végigolvastam, és akkor kiesik egy-két Ige, aztán innen egy másik, és aztán onnan egy téma, és rövidre zárni. Sáfárkodni kell, és kímélettel lenni. Az a tapasztalatom egyébként, nem törvény, hogy ahol szokva vannak az emberek a tanításhoz, az én csütörtöki alkalmamon van, aki tíz éve ott van velem minden csütörtökön, hogy negyven perc egy bírható időmennyiség a tanításból. Annál többet csak akkor lehet, ha szándékos tanító összejevetelről van szó, mint ahogy itt most, hogy kimerítünk egy témát. Vagy amikor a múltkor olyan kedvesen megleptek engem azzal a nyolcvan emberrel, hogy az tanító összejevetel volt, dicsőítés nélkül, és mindenki tudta. Az jött el, aki tanítást akart hallani, és tudta, hogy az lesz.

Egy rendes alkalmon óvatosan kell ezzel a táplálással bánni, óvatosan. Hogy honnan veszi az ember a tanításokat, ebben sem hajlok a misztikára. Ha az ember nem tanítói hivatalban áll, akkor vegyen tanítóktól tanításokat. Vannak kész tanítások, és lehet szisztematikusan is tanítani, nyugodtan. Jim Sandersnek vannak csodálatos sorozatai kezdőknek és haladóknak, és középhaladóknak és felnőtteknek, ezeket egyszerűen csak úgy, ahogy van, ki lehet jegyzetelni, esetleg lehet egy kicsit átstrukturálni. Elvenni belőle valamit vagy beletenni valamit, amit nekem mutat a Szent Szellem. A tanító könyvekből is lehet néha akár felolvasni is A fölolvassal vigyázni kell, de én meg szoktam tenni azért. A fölolvassal nem igazán interaktív, a tanításnak pedig annak kell lenni, szerintem. De néha lehet felolvasni is. Én meg szoktam azért tenni, de keveset. Sok tanító könyvünk van. Hagin például rövid fejezeteket ír általában, azt úgy, ahogy van, fel lehet használni a tanításra. Nem kell feltalálni azt a spanyolviaszt, ami már fel van találva. Isten országában egyáltalán nem. Ez Istennek a közös kincse, és a Szellem hozta elő nem X vagy Y. Csak edények vagyunk ebben, de vehetjük, nyugodtan vehetjük.

Ha az ember maga akar tanítást venni, azt is lehet. Isten Szelleme készségesen közreműködik ebben. Úgy szoktak előjönni a tanítások, ami engem illet, hogy azzal kezdek el foglalkozni, ami bennem egy nagy kérdés. Mindig a Szent Szellemtől van. Egy idő múlva, ha az ember elkezdett felnövekedni az Igében, akkor nincsenek már oktondi kérdései, hogy: Tanító bácsi kérem, hogy van ez, vagy az? Hanem azok a kérdéseink vannak, amiket a Szellem tesz fel a szellemünknek, hogy menjünk utána, hogy betölthessen. Azt mondja a 37. zsoltár 4. verse, hogy ha az Úrban gyönyörködünk, akkor Ő ad kívánságot a szívünkre, és természetesen azért, hogy betöltse. Ha engem foglalkoztat egy téma mélyen, akkor abból tanítok, tanítok és tanítok jobbra, balra és amerre megyek, merthogy azt a Szellem hozza elő. Aki igazán tudja, hogy a testnek mire van szüksége általában, vagy egy-egy nyájnak, az Isten Szelleme. Azt mondja a Prédikátor könyvéből az Ige, amit felolvastunk, hogy a Főpásztortól adatnak a tanítások, az Úr Jézustól jönnek személyesen. A Szellem az, aki találja nekünk, de az Úr Jézustól jönnek, az egyetlen Pásztortól. Nagyon gyakran úgy keletkezik egy tanítás, hogy a telefonokból hallom meg. Egyszer csak hallom a telefonból, hogy ez egy olyan kérdés, amit a szellem tett föl a testnek. Nagyon ritkán téveszti ezt el a Szent Szellem. Van valaki, aki telefonál egy kérdéssel, és tudod, hogy ezt az egész Test nevében kérdezi, vagy a te gyülekezeted nevében kérdezi? Mindegy, mert ha te ott tanítasz, akkor azt kell tudnod, hogy ott mit kell tanítani az embereknek. Kevésbé misztikusan az is létezik, hogy a nyájban problémák támadnak valamiből, amit nem értenek, amiről nincs kijelentésük. Akkor tanítani kell róla.

A pásztorok valamiért személyes és kínos kérdésnek tartják a tizedkérdéséről és vetésaratásról tanítani. Én nem osztom ezt a nézetet. Azt gondolom, hogy nincsen olyan tanítása Istennek, ami kínos lenne egy gyülekezetben, vagy egy családban. Nem létezik. A tanítás mindig felüdít és növekedésre serkent, és szellemi növekedést hoz. Így nincsenek kínos kérdések. Én azt gondolom, hogy minden pásztor a saját nyájában nyugodtan taníthat a

tizedről, az adományról, a vetésről, aratásról. Mindenről, bármiről taníthatunk, az kell, hogy mi szabadok legyünk. Hogy mi szabadok legyünk! Mert ha te szabad vagy a házasságról tanítani, akkor tanítanod kell róla, ha a nyáj nem tudja, hogy mire teremtette Isten a házasságot. A mi szabadságunk, ami meg kell, hogy legyen ebben a dologban! És a nyáj számára nincsenek kínos kérdések, egyáltalán nincsenek. Mindenről, ami az életünkhöz tartozik, tanítani kell! Ha bizonyos problémák elszaporodnak a nyájban, akkor az azt jelenti, hogy abban nincsenek kijelentések. Abban nem kapták meg Isten személyes világosságát az útjukon, hogy mit akar Isten tőlük a saját dolgaikban. Meg még azt sem, hogy Isten mit teremt általában abban a dologban, legyen az adakozás, házasság, vagy gyereknevelés, vagy üzleti becsület, vagy bármi, az életnek bármely területe.”

Pásztor: Köszönöm a türelmeteket, és bízom benne, hogy ez az útravaló igen hasznos lesz a számotokra, különösen Évi pásztoroknak. Én még mindig nem tudom, hány év után most már, több mint tíz év után még mindig érzem rajta a kenetet. Tehát ő tanítói hivatalban állt. Én is sokáig tanakodtam, hogy nekem milyen hivatalom van, de aztán az Úr megerősített abban, hogy pásztori hivatalban is állok, meg tanítói hivatalban is állok. Hiszem, hogy ez a tanítói kenet azért jó hatással volt az utódokra is, meg rátok is, mert ahogy hallottátok, fontos a tanítás. Végezetül egy záró Igét szeretnék felolvasni, illetve halljátok a feleségem hangját is, mert Ági fogja felolvasni az Apostolok cselekedetei 20. fejezetből 28-tól 32-ig, itt Pál apostol búcsúzik a gyülekezettől úgy, hogy ők többé nem látják egymást. Én nem ilyen értelemben mondom ezt, mert mi fogunk még találkozni.

Apostolok cselekedetei 20,28–32.

28. Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Szellem titeket vigyázókká tett, az Isten Gyülekezetének pásztorlására, amelyet a tulajdon vérével szerzett.

29. Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jönnek tiközétek gonosz farkasok, akik nem kedveznek a nyájnak.

30. Sőt, ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.

31. Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem könnyhullatással inteni mindenkit.

32. És most, atyámfiaim, ajánlak titeket az Istennek és az Ő kegyelmessége Igéjének, aki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek között.

Ez az Ige nem csak a pásztoroknak szól, hanem az egész gyülekezetnek. Ugyanis a gyülekezet együtt felelős azért, hogy mi történik, vagy mi nem történik a közösségben. Írja az Ige, hogy jönnek ragadozó farkasok, vagy megpróbálnak visszatérni báránybőrbe bújt farkasok. Legyetek résen, támogassátok a pásztor imával, meg minden lehetőséggel, hogy ez az egység megmaradjon.

A pásztorotokhoz szólok. A pásztoroknak két fő feladat van: szeretni a nyáját, és táplálni a nyáját. Ugyanígy adtam át a dégi gyülekezetet is, és éppen a pásztorokkonferencián a dégi pásztor erre emlékeztetett, hogy megragadt benne ez a két szó, hogy szeretni a nyáját, és táplálni a nyáját. A pásztorotok viszi tovább ezt a nyáját, és ahogy a múlt héten is említettem, álomban már másodszor kaptam, hogy: növekedés, növekedés. Úgyhogy a lényeg az, hogy összefogni, egységben lenni továbbra is, mert az ördög az ékeket mindenhova megpróbálja beverni. Szét akarja robbantani az egységet, hogy ne legyen meg a tízszeres ima-erő. Mindenhol: családokban, gyülekezetekben, a munkahelyeken, mindenhol szét akarja bombázni az egységet. Évi, szeretnél valamit mondani?

Évi: Igen. Először is köszönetet szeretnék mondani, hogy megkaptam ezt a hivatalt. Mert ez egy pásztori hivatal. Én hiszem azt, hogy tovább fogjuk vinni ezt a gyülekezetet

szeretben, egészségben, békességben, és köszönjük szépen a szolgálatotokat. Azért majd várunk benneteket. Szeretnénk egy kis ajándékkal megköszönni a közel két évtizedes ságvári szolgálatotokat!

Pásztor: Köszönjük szépen, aranyosok vagytok. Szívvel, lélekkel tettük a részünket!

A Hiszekegy imájára hívunk meg benneteket, de mi Pál apostol levele alapján mondjuk el. Pál apostol pedig azt írja, hogy aki a szívében hiszi, és szájával kimondja, hogy Jézus Krisztus meghalt, feltámadt, és megkéri Őt, hogy legyen az élete Ura, akkor újjászületik a belső embere, a szelleme, és üdvösséget nyer. Így hangzik az imádságunk: Teremtő Istenem! Válaszolva a hívásodra, Eléd állok, és fennhangon imádkozom a Hiszekegy imájának Pál apostol szerinti változatát: Hiszem, hogy Jézus Istennek Fia, aki meghalt az én bűneimért, és feltámadt a halálból az én megigazulásomért. Én a krisztusi utat választom, a szívemet megnyitom és átadom Neked. Megvallom, hogy Jézus a Megváltóm, Gyógyítóm, és Szabadítóm! A hittel elmondott imám által újjászülettem Krisztusban, és így teljes megváltást, üdvösséget nyertem. Az Ő szent vére megtisztított minden bűntől. Köszönöm, Úr Jézus, az örök életemet. Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

